

Erkek Melahat

– Nermin Kaçar · 26 Kasım 2009

Puslu bir gündü. Canım, havanın etkisiyle sıkkin bir şekilde, camdan dışarıyı seyrediyordum. Bulutlar kendi içinde birbiri ile bütünleşmiş ve şekiller oluşturmuştu. Arasından, dünyaya ışınlarıyla hayat veren güneş, cılız da olsa aydınlatmaya çalışır gibiydi.

Birden kendimi dışarıya atmak ve sokaklarda öylesine, avare ve amaçsız dolaşmak geçti. Her istediğini yapan biriydim ben. Yağmur yağacağını bile bile sokakta yürümek delilikti bazıları için. Ben de deliydim zaten. Deli olduğumu hiç inkar etmedim ki.

Kendimi hiçbir konuda kısıtlamamıştım bugüne kadar. Aklıma eseni yapardım her zaman. Çevremdekiler, ilk zamanlarda beni yadırgamış, sonra da o şekilde kabul etmişti. Bir kural vardı ve ben o kuralı bozuyordum. Bir kişi, topluma uymak zorundaydı. Toplum o kişiye değil. Ama umurumda bile değildi o kurallar zinciri.

Kızlar etek giyerdi doğal olarak. Ben pantolon. Annem kızardı bana. Başlardı söylenmeye;

" Ne biçim kız çocuğusun sen ? Şöyle güzelce bir etek giysen. Saçlarını uzatsan. Ellerine oje sürsen, gözlere bir kalem, sade bir makyaj. Evde kalacaksın bu gidişle. Turşunu kuracağım vallahi. Ah kafam ah. Seni yetiştiremedim. "

Annemin söylediği sözler bir kulağımdan girip öbüründen çıkıp gidiyordu. Annemin, çenesi aşınmıştı bu sözlerden. Benimle baş edemez babama anlatırdı benim duymadıklarımı. O da aynı benim gibi dinlemiş gibi yapardı. Sonra da annemin görmez tarafından bir göz kırpardı gizlice.

Yaşıtlarım gibi dantelmış, örgüymüş de beceremezdim. Öğrenmek için de uğraşmadım. Kotumu giydiğim zaman oluverirdim bir erkek çocuğu. Mahalle arkadaşlarım vardı. Kankalarım. Onlarla sokakta maç yapardık. Gollerin çoğunu ben atardım karşı takıma. Maçın sonunda, sırtlarına alır ve beni taşarlardı mahallenin sokaklarında. Bir kavga olsa, içinden ben çıkardım. Cam kırılrsa bizim eve gelirlerdi. Annem haklıydı aslında. O elinden tutup gezdireceği bir kız çocuk istemişti. Ama ben ona yürüme öğretmiştim o küçük yaşımda.

Kankalarım da beni kız olarak görmüyordu. Benim yanımda, ağza alınmayacak şekilde küfürleri basıyorlardı. Benim de kültürüm artmıştı o sayede. Dövüş sanatının inceliklerini de öğrenmiştim. Beni mahalleli Erkek Melahat olarak tanımıştı. Hiç rahatsız değildim. Kendimle gurur duyuyordum.

Hah işte başladı başlayacak yağmur. Şemsiye alsaydım keşke. Aman ne olacak sanki. Sinerim çok

yağarsa bir çatının altına.

O ne ya ! Ne kadar yakışıklı bir erkek. Ömrümde böyle birini görmedim !

Adamın gözlerinden ayıramamıştım gözlerimi. Yemyeşil gözler. Boy,pos, endam o biçim. Kırk yıl aç kal ama yanında bu adam olsun. Ne oluyor bana yahu. Ben kendimi hep erkek olarak nitelendirmiştim. Peki bu duygu neden ortaya çıktı. Dur, bakalım dikkatini çekebilecek miyim?

Önüne çıkıyorum. Çarpışmak her zaman işe yaramıştır.

" Ah af edersiniz " Diyorum.

" Önemli değil beyefendi " Diyor .

İşte benim bittiğim an. Ne olacak şimdi. İlk defa birini görünce heyecanlanıyorum. Onda da adam beni erkek sanıyor.

Ah Melahat ne diyeyim ben sana. Uçtu gitti adam. Senin neyine Erkeklik.